

Kāds, kurš saprot

Blēras draudzenes nesaprata, kā jūtas cilvēks, kuram ir Krona slimība.

Heilija Jensija

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi norisinājās ASV.

„Es nevarēšu šodien atnākt,” Blēra teica. Viņas seja apkaunojumā dega kā ugunīs.

Viņas draudzenes cieši lūkojās viņā. „Tu taču teici, ka atnāksi!” Semija norādīja.

„Es zinu.” Blēra nodūra skatienu. „Es nejūtos īsti labi. Piedod!”

„Tā tu teici jau pagājušajā reizē,” Džesika teica.

Blēra nezināja, ko teikt. Viņa vēlējās, kaut varētu doties pie Semijas ciemos. Taču šodien viņai tik tiešām ļoti sāpēja vēders. Viņai vajadzēja doties uz savām mājām un atpūsties.

Blērai bija Krona slimība. Tādēļ viņu mocīja vēdergrauzes, kas sagādāja lielas sāpes. Vairumā gadījumu viņas vēders sāpēja tikai nedaudz. Taču dažas dienas bija grūtākas par citām. Šī diena bija viena no tādām. Viņa vēlējās, kaut varētu izvēlēties, kurās dienās vēders sāp vairāk. Šķita, ka visvairāk viņas vēders sāp tieši tad, kad viņa vēlas jautri pavadīt laiku.

„Iesim projām!” Semija teica Džesikai.

Pārnākot mājās, Blēra iedzēra zāles. Pēc tam viņa centās pagulēt. Taču sāpes bija pārāk lielas.

Mamma un tētis atnāca paraudzīties, kā viņai klājas. Tētis apsēdās uz viņas gultas. „Kā tu jūties?”

„Labi. Zāles nedaudz palīdzēja,” Blēra atbildēja.

„Man žēl, ka tu nevarēji doties ciemos pie Semijas,” mamma teica.

Blēras acīs sariesās asaras. „Tas nav godīgi! Manas draudzenes nesaprot, kā es jūtos.” Blēra meta pret sienu ar spilvenu. „Es vienkārši vēlos izvesēloties.”

Tētis apskāva Blēru. „Es zinu. Vai tu vēlētos saņemt priesterības svētību?”

Blēra apstiprinoši pamāja. Svētības parasti palīdzēja viņai justies mierīgākai.

Tētis uzlika rokas uz Blēras galvas un svētīja viņu, lai viņa varētu atpūsties un saņemt mierinājumu. Tā bija jauka svētība. Tā palīdzēja viņai atcerēties, ka Debesu Tēvs viņu mīl. Taču, domājot par savām draudzenēm, viņa vēl arvien jutās saskumusi.

Pēc svētības mamma un tētis nobučoja Blēru, novēlot arlabunakti. Viņi devās projām, lai viņa varētu aizmigt.

Blēra atgūlās un aizvēra acis. Svētība bija palīdzējusi, taču viņai joprojām sāpēja.

Viņa nometās uz ceļiem pie gultas, lai lūgtu Dievu. Sākumā tas līdzinājās vairumam viņas lūgšanu. Viņa pastāstīja Debesu Tēvam, par ko jūtas pateicīga, un lūdza par to, kaut varētu justies labāk. Taču šoreiz viņa turpināja lūgt arī pēc tam.

„Debesu Tēvs, es jūtos ļoti bēdīga. Man pietrūkst ar draudzenēm pavadītā laika,” viņa teica. „Es jūtos vientuļa. Nevienam nesaprot, cik ļoti man katru dienu sāp. Es ilgojos pēc tā laika, kad vēl neslimoju.”

Jo ilgāk Blēra lūdza, jo vairāk viņa sajuta, ka Debesu Tēvs ieklausās viņas lūgšanā. Viņa nevarēja Viņu sadzirdēt vai saredzēt, taču viņa sajuta Viņa mīlestību.

Viņa zināja, ka Viņam rūp tas, ko viņa saka. Blēra negribēja, lai šī sajūta pagaistu.

Blēra lūdza, kamēr bija pilnībā pastāstījusi Debesu Tēvam par savām izjūtām. Tad viņai prātā ienāca kāda doma. Blēras draudzenes varbūt arī nekad nesapratīs, kā jūtas cilvēks, kuram ir Krona slimība, taču Debesu Tēvs un Jēzus Kristus to saprot. Viņi zina, cik ļoti viņai sāp un cik vientuļa viņa jūtas. Viņi vienmēr būs viņai līdzās.

Blēra jutās tā, it kā saņemtu pašu lielāko apskāvienu mūžā. Kad Blēra bija beigusī lūgt, viņa devās uzmeklēt savus vecākus, lai pastāstītu par notikušo.

„Vai tev rādījās murgji?” mamma pavaicāja.

Blēra pasmaidīja. „Nē. Es lūdzu Dievu!”

Mamma izskatījās pārsteigta. „Mēs tev novēlējām arlabunakti jau pirms laba laiciņa. Vai tu lūdzi visu šo laiku?”

Vai tiešām bija pagājis tik daudz laika? Blēra apstiprinoši pamāja. „Tas līdzinājās ciešam apskāvienam. Debesu Tēvs un Jēzus Kristus zina, kā es jūtos. Pateicoties Viņiem, man nav jājūtas vientuļai!” ●

